

Gönül Yarası

– KONUK YAZAR · 04 Aralık 2017

GÖNÜL YARASI

Bazen anlık bir kızgınlıkla bir anda celalleniverir duygular. Kızgınken söylenen sözler iyi kalpli insanlara aksedince nasıl da keskin bir bıçak gibi gönül yarası alır. Gönül yarası, dil yarasının verdiği kötü kelimelerin sızısını kalbe kadar indirince hüznün düşer yüzümüze. Gönülden gönle köprü kurar tatlı söz, gönül köprüsünü aniden yıkıverir acı söz. Çivi gibi iz bırakır bazen kötü söz, baldan cümleleri sirke tadına dönüştürür aniden. Çok bilinen, (sanırım yaşanmış) bir hikâyecik takıldı kalemime ansızın:

‘ÇİVİ’ konu başlıklı eskilerden bir hikâyeye gelsin gönül soframıza:

Bir zamanlar çok öfkeli ve hırçın bir çocuk vardı. Çocuk, sonradan üzülse de kolayca öfkelenip hırçın davranışlar göstermekten kendini alamıyordu.

Bir gün, yaptığı bir hırçınlığın ardından öfkesi yatışıp üzüntü hissetmeye başladığında babası bir torba çivi verdi çocuğa. Ve ne zaman sinirlenip hırçınlık yapar ise bu çivilerden birini arka bahçedeki çitlere çakmasını söyledi.

Çocuk, ilk gün otuz yedi çivi çaktı. Daha sonraki günlerde çakılan çivi sayısı gitgide azaldı. Çocuk, öfkesine hâkim olmanın arka bahçeye gidip çivi çakmaktan daha kolay olduğunu zamanla fark etmişti.

Sonunda çocuk öfkesine hâkim olur hâle geldi. Gidip durumunu babasına sevinç içinde anlattı. Babası, bu defa, kendisini tutabildiği her gün için çivilerden biri tanesini çitlerden sökmesini istedi oğlundan.

Günler, haftalar geçti ve en sonunda çocuk babasına tüm çivilerin bittiği haberini verdi.

Bunun üzerine babası, “Aferin oğlum! İyi iş çıkardın ve öfkene hâkim olmayı başardın,” dedikten sonra çocuğun elinden tutup onu çitlerin yanına götürdü. Eliyle çitlerdeki delikleri gösterip konuşmasını sürdürdü:

“Ama şu çitlerdeki delikleri görüyor musun? İşte o çitler bir daha asla aynı olmayacaklar. Öfkelenip de kötü hareketler sergilediğin zaman, insanların kalplerinde işte bu çitlerde gördüğün gibi delikler açmış olursun. Ardından özür de dilesen, o yaranın izi ortada kalır. Onun için özür diler hallederim diye düşünmek yerine, sonradan özür dilemek zorunda kalacağın hatalar yapmamaya çalışmalısın.”

“Özür diler hallederim diye düşünmek yerine, sonradan özür dilemek zorunda kalacağımız hatalar yapmamaya çalışmak...” ne orijinal bir cümle. Özür dilemek de bir erdemdir, öyle gururuna yedirip de herkes özür dilemeyi beceremez. Affetmek de erdemdir, kibirli insan çabucak affetmeyi asilliğine yakıştıramaz. Affetmek Allah’a mahsusken ve Rabbimiz tövbe kapılarını bizim için sonsuza dek açmışken ve bağışlamak için hep yanımızdayken; aciz bir kul olarak biz niye mümin kardeşimizi ufacık kusuru ve

yanlışı için affetmeyelim ki. Biz kimiz ki, fani dünyada yaşıyan bir âdemoğluyuz. Özür dilemek, affetmek, saygı duyup sevgi beslemek, kalp kırmamak ve tatlı dilli olmak arasında komşuluk ilişkileri kurmak ister gönül dünyamız. Bir çivi olmaksana pamuk olmalı iz bırakmamacasına belki de. Pamuktan bir kalp ile şeker gibi sözleri yoğurup baldan sohbetlere dokunmalı her saniye. Bal tadında muhabbetiniz, düşünerek söylediğiniz yerli yerinde cümleleriniz, şeker gibi sevdikleriniz olsun.